KAD
BOG
ZOVE

MALA OMLADINSKA BIBLIOTEKA

I. SERIJA: ŽIVOTOPISI SVETACA

SVETI FILIP NERI

SV. 3.

ZAGREB 1935.

NAKLADA KNJIŽARE „PREPOROD" (A. BUDIĆ) ILICA 118

Dozvolom duhovne oblasti nadbiskupije zagrebačke od 30. svibnja 1935. br. 3981.

Tiskara Merkantile (Jutrila i Sedmak), Zagreb, Ilica 35

Draga djeco!

Ova će vam knjižica pripovijedati o svecu, kojega vi sigurno još ne poznajete. To je dragi

SVETI FILIP NERI

SVEČEVI RODITELJI

Pred mnogo godina živio je u Firenci, velikom talijanskom trgovačkom gradu, ugledni bilježnik Franjo Neri. Njegova se žena zvala Lukrecija. Oboje su bili od plemenita roda, ali nisu radi toga bili oholi. Živjeli su skromno i u strahu Božjemu. Nijesu bili bogati, a ipak su pomagali siromahe koliko su god mogli.

RADOSNI DAN

Dvadeset drugoga lipnja 1515. dobili su ovi dobri supruzi sinčića. Roditelji sigurno nisu slutili, da im je Bog s ovim djetetom učinio veliku milost. Radost je majčina bila tako velika, da je jedva mogla dočekati dan krštenja. Nebrojeno puta otkrivala je kolijevku, da vidi, diše li još mališ. Dan krštenja bio je iduće nedjelje. Majka je obukla svoga ljubimca u krsnu odjeću, blagoslovila ga, i dala odnijeti to malo po-

ganče u obližnju crkvu svetoga Ivana, da od njega postane dijete Božje. Na svetom krstu dobi mališ ime svoga djeda: Filip Romul.

PIPOVA POBOŽNOST

Dječak je rastao i postao doskora veselje svojim roditeljima. Već zarana se pokazalo njegovo pobožno srce. Kad bi sjedio na majčinu krilu, gledao bi je svojim pametnim očima i slušao kako pripovijeda. Nije još doduše sve razumio, ali kod riječi: Bog, Isus, Marija, smiješio se dražesno i sklapao pobožno ručice. Već nakon malo godina uze mu dragi Bog dobru majčicu k sebi. Kad bi ga tko upitao: »Pipo, gdje ti je majčica?« pokazao bi on na nebo i rekao pobožno: »Kod dragoga Boga!«

KAKO JE PIPO BIO POSLUŠAN

Poslije nekoga vremena dovede otac u kuću novu majku, koju naš Pipo lijepo dočeka. Nalozima svoje majke bio je tako poslušan, da se ne bi nikud micao, kad bi

mu ona zapovijedila da ostane ovdje ili ondje. Slušaj, drago dijete, kako je bila velika njegova poslušnost. Jednoga je dana ustala majka od šivaćeg stola i htjela za čas izaći iz sobe. Bojala se, da se mali ne ozlijedi iglom ili škarama, pa mu reče: »Pipo, ostani mirno tu, gdje jesi!« Majka se vani zadrži dulje, nego je mislila. Ali kako se iznenadi, kad je ušla u sobu! Dječak je još uvijek stajao točno na onom istom mjestu. Smiješio se i prijazno pitao, da li se sada smije dalje igrati. Na te ga riječi majka zagrli.

Prijatelji i znanci, koji su u poslovnim stvarima dolazili bilježniku Neriju, čudili su se, kako se mali uljudno vlada. Kad bi bio usred pričanja, zašutio bi smjesta, čim bi majka zapovjedila, da bude mir.

Drago dijete budi isto tako poslušno kao mali Pipo! Ispunjaj rado i veselo želje i zapovijedi roditelja i učitelja.

KAKO SU GA PROZVALI PIPO

Kad bi se Pipo igrao u vrtu, dolazili bi k njemu mnogi dječaci iz susjedstva. Nijedan nije bio tako snošljiv kao on. Ni-

kada nije htio imati pravo niti se gurao naprijed. On nije kvario igru; kad bi ga bockali, nije to zlo shvaćao, nego se od srca s njima smijao.

Ni kod igre nije zaboravljao dragoga Boga. Jedanput u obijesnom skoku izgubi dragocjeni lančić! Drugovi ga gledahu sasvim smeteni, ali on pouzdano reče: »Naći ću ga«. Udalji se od njih i moleći tražaše u živici i iza grmova. Najedanput nađe lanac i pokaže ga sav sretan drugovima. Oni ga iznenađeno gledahu i rekoše: »D o b r i P i p o!« To mu ime i osta. Doskora su ga nazivali svi, koji su ga pozna vali: d o b r i P i p o.

NEZGODA

Pipo je bio živahan dječak, i svi su ga ljudi vrlo voljeli. Bio je prijazan prema svakomu, bio taj siromah ili bogat.

Njegov je osobiti prijatelj bio Petar, koji je trgovao povrćem, i od kojega je majka često nešto kupovala. Za našega malog Pipa bio je svaki put pravi događaj, kad bi ga Petar posadio na leđa svoga magarca i pustio ga da jaši po dvorištu.

Obijesni mali jahač

Kad bi došao blizu kuhinje, mahao bi majci i veselo je pozdravljao. Pipu je bilo svaki puta žao, kada bi Petar učinio kraj tomu užitku, ali nije pokazivao nezadovoljno lice, nego bi srdačno zahvaljivao i udarao magare po leđima.

A sada čuj, drago dijete, što je mali jahač jednoga dana doživio! Jedno jutro nije bilo trgovca povrćem. Kad je Pipo došao u dvorište, magarac je stajao privezan uz ogradu. »Aj« pomisli on, »sada ću već jedanput jahati sam«. Brže bolje odveže magarca, popne se na njega i poviče: »Hop, hop!« Činilo se, da je i gospodin dugoušac veseo kao i Pipo, jer je u velikim skokovima potrčao preko dvorišta i živo udarao repom po zraku. Dotrčala Pipova braća i stala se veseliti i čuditi. Ali jao! Kada je Pipo htio okrenuti, nije magarac pravo znao na koju stranu. I poskoči ludo nekoliko puta, a onda se skupa s njim sruši niz podrumske stube. Kolike li vike! Magarac je ležao drščući na cijelom tijelu. A Pipo? Njemu se vidjela samo jedna ruka. Majka se stvorila tamo blijeda kao mrtvac, a koljena su joj drhtala. »Pipo!«,

povikala je, »Siromašni Pipo! Ah, on je mrtav!« Petar i služavka vukli su magarca amo i tamo, i pomogli mu na noge. Kad je Pipo bio tako oslobođen teškoga tereta, digao se i on. Kako su se svi iznenadili, kad su vidjeli, da nije nigdje ranjen. Kao da se i magarac tomu radovao, jer je glasno vikao: I-a! I-a! — Majka je uzela svoje ljubimče za ruku i odvela ga u kuću. Tada je s njim kleknula pred raspelo i zahvalila Bogu, što ga je tako čudesno spasio.

Uto se uznemiri nježna dječakova savjest, i on stane plakati misleći, da je bio neposlušan. Ali ga majka utješi, da nije učinio ništa ružnog, i on se opet razvedri. No za cijeloga života ne zaboravi toga dana. Kad je Pipo bio kasnije svet svećenik, često bi tu zgodicu pripovijedao djeci.

PIPO I NJEGOVA BRAĆA

Pipo je imao još troje braće: Elizabetu, Katarinu i Antuna. On je bio stariji nego sestre, pa im je zato mogao pripovijedati o dragom Bogu i lijepom nebu. Oči bi mu

tada sjale, a lice gorjelo. Često bi rukama pritiskivao srce, jer ga je boljelo od same ljubavi i revnosti. Kod molitve se nije dao ničim smesti.

Jednoga su dana klečali on i Elizabeta u kutu sobe i molili. Nato uleti Katarina i poviče: »Pustite nas, mi bismo se htjeli igrati!« Ali Pipo ne odgovori ništa. Ona ga je i dalje smetala: sad bi ga povukla za rukav, sad mu dirnula crne uvojke, sad ga potezala za pojas. Na koncu je on lagano odgurne, da sačuva svoj mir. Katarina je to jedva i osjetila, no otac ipak strogo ukori Pipa radi takva vladanja. On se preplaši i počne plakati, jer je mislio, da je ražalostio Boga.

Radiš li i ti tako kao mali Pipo? Dopuštaš li, da te smetaju kod molitve? Misli katkada o tom!

MRTVI BRATAC

Jednoga jutra opazi Pipo, da majka ima crvene i zaplakane oči. On je upita: »Majko, zašto si tako žalosna?« A ona mu rastuženo odgovori: »Dragi Bog je uzeo sebi

našega malog Antuna.« I odvede ga u sobu. Tu je mališ ležao u bijelom lijesu, pokriven bijelim cvijećem, i imao je vjenčić na glavi. Pipo je ozbiljno gledao u mrtvo, blijedo lišce i sklopio ruke. Majka mu reče: »Antun je u nebu. Ako ga želiš opet ugledati, moraš se čuvati grijeha!« Nato Pipo još čvršće sklopi ruke i reče: »Dragi Bože, pomozi mi, da nikada ne učinim grijeha!«

Zapamti, drago dijete, ove lijepe riječi maloga Pipa, i često moli kao on.

SAMOSTANSKI ĐAK

U Firenci je u ono doba bilo vrlo dobrih škola, no ipak mnogi ljudi nisu znali pisati ni čitati. Nitko nije bio prisiljen da šalje djecu u školu.

Gospodin i gospođa Neri naumiše da svoje dijete dadu dobro obučavati. Majka je već rano učila Pipa čitati i pisati, jer je bio vrlo darovit. U sedmoj godini pođe on u samostansku školu Sv. Marka. Prema tadašnjem običaju nosio je kaput s kukuljicom. Otac mu je zapovjedio, da putem

u školu bude vrlo uljudan i da ne zaboravi pozdravljati. Pipo je na to vrlo pazio. Kad bi susreo svećenika, biskupa, ili kakvoga visokog državnog činovinka, brzo bi povukao kukuljicu i uljudno se naklonio glavom. Njegovi su učitelji bili pobožni i mudri redovnici, odjeveni u bijele haljine dominikanskog reda.

Filip je lako učio i vrlo lijepo napredovao. Kad bi se u nečem osobito odlikovao, smio je tražiti nagradu. Tada ne bi ništa drugo želio, nego da smije malo obići dugim samostanskim hodnicima i dvoranama, koje je brat Anđeliko ukrasio divnim slikama. Vi pitate: »Tko je to brat Anđeliko?« No pa čujte!

Bio je to pobožni slikar, koji je još mnogo godina prije toga živio u Firenci kao redovnik-dominikanac. Anđeliko je rado molio i razmatrao te je bio uvijek srdačno sjedinjen s Bogom. Zato je i mogao stvoriti one prekrasne pobožne slike, kojima se još i danas svatko divi. I Filip se čudio tim slikama i mislio: »To je svakako bio pobožan umjetnik.«

Osobito je rado promatrao »anđele svirače«. Na jednoj je drugoj slici vidio »rajski vrt«, u kojem su dugi redovi svetaca pristupali prijestolju Božjem. Kako bi on bio rado stupao s njima! Često bi potiho molio: »Gospodine, ne daj da ikada sagriješim, da mogu doći k tebi u nebo.«

Filipovi su se roditelji ponosili sinom, jer se odlikovao kao vrlo marljiv, istinoljubiv i dobroćudan dječak. Željeli su da od njega učine nešto osobito, ali nisu imali novaca za njegovo daljnje školovanje.

NEOČEKIVANA VIJEST

Kada se jednoga dana Filip vratio iz škole kući, bilo je došlo pismo od njegova ujaka Romula iz San Đermana. Bio je to bogat i ugledan trgovac. Ujak je pisao, da će uzeti Filipa sebi, i učiniti ga poslije svojim baštinikom. Možete zamisliti, kako su se roditelji veselili tomu. Sada se više nisu trebali brinuti za budućnost svoga sina. Filip je znao želju svojih roditelja, pa je bio s tim sporazuman. Prije odlaska oti-

šao je u zavod sv. Marka, da se oprosti sa svojim dragim učiteljima.

Otac Servacije blagoslovi ga i reče: »Možeš i kao bogati trgovac služiti Bogu. Ali čuvaj srce čisto od grijeha i ne okaljaj ruku tuđim dobrom.«

Kod kuće ga je čekao prijatelj, koji mu na rastanku darova rodoslovlje porodice Neri. »Gle, ovdje je tvoje ime, njim se možeš ponositi«, reče taj. »Ti si plemenita roda, ti si više nego drugi ljudi«. Filip nije htio žalostiti prijatelja i zahvali mu. Ali kad je navečer bio sam u svojoj sobi, razdere taj papir i reče: »Čemu ova taština? Bolje je biti zapisan u knjizi života, nego na listu, kojega nestaje.«

PUT U SAN ĐERMANO

Jednoga lijepog proljetnog dana, godine 1533. pođe Filip na put. Bilo mu je otprilike osamnaest godina. Težak je bio rastanak s dobrim roditeljima i dragim sestrama. Kad je krenuo, srce mu je bilo tužno. Neprestano se ogledavao na svoj ljubljeni očinski grad, dok mu nije iščezao

ispred očiju. Najviše je putovao pješice, a katkada bi, kad je bio jako umoran, najmio magarca. Tada bi s vodičem razgovarao o svojim roditeljima, o lijepoj crkvi sv. Ivana i o sv. Marku. Na putu je bio skoro tri sedmice.

U SAN ĐERMANU

Napokon je ugledao pred sobom San Đermano i doskora stigao u ujakovu kuću. Taj ga baš srdačno dočeka, zagrli i nazva ga svojim sinom. Kada se Filip odmorio od dugoga puta, pokaza mu svoje imanje i gradić. Kad bi navečer zajedno sjedili, morao bi mu Filip pripovijedati o svojim roditeljima i braći. Pomalo je ujak počeo upućivati mladog nećaka u trgovačke poslove, i često se znao čuditi, kako je pametan i razborit. Radi njegove vedre i skromne ćudi svaki dan ga je sve više volio. Ali se pobožni mladić nije osjećao baš najsretnijim usred bogatstva. Isto ga tako nisu veselile ni vesele gozbe, no ipak bi katkad kod njih sudjelovao, da ne ražalosti ujaka. Filip je brzo uvidio, kako je

teško zabavljati se i očuvati se grijeha. Neki unutarnji glas govorio mu je: »Ostavi sve i poći za mnom!«

FILIPOVA ODLUKA NA MONTE KASINU

»Što je to Monte Kasino?«, reći ćete, draga djeco. Ja ću vam to ukratko objasniti. Monte Kasino je znamenito brdo, na kojem je nekoć živio veliki sv. Benedikt. Kasnije, kad su mu se pridružili mnogi pobožni ljudi, osnovao je on tamo samostan. Još danas žive na Monte Kasinu redovnici benediktinci. (Brdo je nedaleko San Đermana).

Filip se nije kao trgovac osjećao sretnim. Nije to bilo za njega, da uvijek samo računa, što je dobio, a što izgubio. U novcu nije uživao, darivao je njim siromahe. Često bi se pitao: »Kako bih mogao služiti samo Bogu?« Tada mu jednoga dana dođe misao, da upita za savjet benediktince. I zaista, uspne se na brdo i pozvoni na samostanskim vratima. Kad mu

otvoriše, zamoli, da smije govoriti s jednim od otaca. Odvedoše ga ocu Euzebiju, koji je oštrim pogledom odmah u mladiću prozreo čisto srce i veliku razboritost. Redovnik je prolazio s njim kroz samostanske hodnike, a Filip se osjećao tako voljko, da bi bio najradije ostao na Monte Kasinu. Pričao je ocu Euzebiju, kako je nemirno njegovo srce i kako bi želio, da samo Bogu služi. Otac mu Euzebije savjetova, da ispita sam sebe. »Moli se Bogu za rasvijetljenje. Ne radi ništa prebrzo. Ti možeš doći u nebo i kao trgovac.« Zatim ga odvede k oltaru, pod kojim počiva sv. Benedikt. Dugo je Filip ovdje klečao. Kada je ustao, odluka je bila gotova.

Brzo je koracao dolje u San Đermano, da priopći ujaku svoju odluku. Kada je taj vidio, kako se sjaji lice njegova nećaka, znao je odmah, da će ga izgubiti. Pokušao je, da mu još jedanput prikaže, kako ga čeka sjajna budućnost, ali uzalud. Sjetio ga je na roditelje i braću. »Bog će se za njih brinuti! Pusti me da idem!«, rekao je Filip.

Nato će ujak žalosno: »Zar sam s to-

bom tako nemilo postupao, da nisam zaslužio, da mi budeš zahvalan?« Tim ga je pogodio u najosjetljiviju žicu.

I Filip, kojemu je srce bilo tako puno zahvalnosti prema ujaku, padne na koljena, počne mu ljubiti obadvije ruke, zahvaljivati na svoj ljubavi i opet moliti: »Pusti me da idem!« Ujak je bio ganut, zagrli ga, blagoslovi i reče mu: »Idi u ime Božje!«

U VJEČNOM GRADU

Filip se sada radosna srca zaputi u vječni grad. Poslije vrlo mučnog puta stigne napokon umoran i gladan u Rim. Odmah potraži crkvu nad grobom sv. Petra. Kad ju je našao, uđe pobožno unutra i klekne. Bio je presretan, da se može tu pomoliti Bogu. Sve do kasno navečer nepomično je tamo klečao, dok ga napokon ne opomenu jedan stražar, da ostavi kuću Božju.

Zar se ti, drago dijete, ovdje malo ne stidiš? Koliko ti puta prođeš pokraj crkve, a da ništa ne misliš? A ako katkada i

uđeš, žuriš se opet da brzo izađeš, i ne znaš ništa reći dragomu Spasitelju. Ugledaj se u lijepi primjer pobožnoga Filipa i pohodi često Spasitelja u njegovoj samoći.

Drugo je jutro Filip opet rano ustao, da se na oltaru svetoga Petra pomoli Bogu i moli za rasvijetljenje. Kako li se razveseliо, kad se izašavši iz crkve sastao s jednim zemljakom iz Firence! Bio je to Galoti Kača, koji se u Rimu bavio trgovinom žita. On zamoli Filipa, da uzme kod njega stan, i Filip zahvalno primi tu ponudu. Kada je stupio u kuću Firentinca, radoznalo su u njega gledali njegovi dječaci. Filip obojici pruži ruku i prijazno ih pozdravi. Radi njegova znanja i čednosti povjeri mu Kača svoja oba sina, da im bude učitelj i odgojitelj. Dječaci su vrlo voljeli svoga učitelja; u kratko vrijeme tako su neobično napredovali u učenju i lijepom vladanju, da su se ljudima činili kao dva anđela.

Filip je u kući trgovčevoj provodio život pun odricanja. Jeo bi samo jedanput na dan, ponajviše komad kruha uz nešto variva ili nekoliko maslina. U sobici je

imao samo krevet, stol, stolac i nekoliko knjiga. Svoje bi haljine vješao o nategnuto uže. Mnogo bi noćnih sati proveo u molitvi, a često o ponoći hodočastio od jedne crkve do druge.

FILIPOVA DJELOTVORNA LJUBAV PREMA BLIŽNJEMU

Filip je jako ljubio bolesnike. Preko dana bi išao često u bolnice. Bolesnicima bi ispirao rane, namještao krevet, donosio jela i pića, pripovijedao o Bogu i njegovoj velikoj dobroti i ljubavi, te ih nastojao razvedriti zgodnim pripovijetkama. Bolesnici su ga vrlo voljeli, i čim bi stupio u sobu, povikali bi: »Dobri Filip je opet došao, sad ćemo uskoro ozdraviti.«

No Filip nije vršio samo djela ljubavi, nego je i vrlo marljivo učio teologiju (nauku o vjeri). Radi toga je redovito išao na predavanja u visoke škole. Već je bio mnogo toga naučio u Sv. Marku, ali je uvijek htio biti sve čvršći u svojoj svetoj vjeri, da može i druge u njoj učvršćivati.

Sv. Filip Neri vrši djela milosrđa

Kad bi se vraćao s predavanja, zalazio bi u predvorja crkava, gdje su stajali prosjaci i različiti ljudi. Tumačio bi im katekizam ili im kazivao, kako bi mogli živjeti pobožnim životom. Filip je u vječnom gradu živio vrlo osamljeno i skrovito. Poznavali su ga samo bolesnici u bolnicama, prosjaci pred crkvama i neki pobožni ljudi.

Neki unutarnji glas često ga je opominjao, da ostavi samoću i da počne gorljivo raditi za dobro bližnjega. Sad stade neumorno raditi dan i noć. Naučavao je na velikim gradskim trgovima, u radionicama, čekao pred školama mladež. Uvijek je bio okružen velikom četom dječaka, koji bi mu na rastanku srdačno zahvaljivali.

Filip je imao doskora toliko posla, da je morao misliti na pomoć. I okupi se oko njega petnaest pobožnih ljudi, koji se prozovu »braća«, a njihova družba »Bratovština presvetoga Trojstva«. Zadaća im je bila, da srdačno dočekuju siromašne putnike, koji su dolazili na hodočašće u Rim, i da ih ljubezno dvore.

Filipov primjer potače još mnoge na slična dobra djela. Uglednim rimskim muževima, pače ni samim knezovima i papama, nije bilo ispod časti da metnu pred sebe pregaču i čine siromasima najniže službe. Sva su braća smatrala Filipa svecem, i u cijelom se Rimu govorilo o njegovim krepostima. Govorili su mu, neka se dade rediti za svećenika, no on je u svojoj poniznosti držao, da nije vrijedan toga zvanja. Napokon mu zapovjedi njegov ispovjednik, da se dade zarediti. U 36. godini primi sveti svećenički red i uđe s ostalim svećenicima u kuću sv. Jeronima.

GORLJIVI SVEĆENIK

Filipu je sada bila jedina želja da osvoji što više duša za nebo. Kad bi tko pitao: »Gdje je otac Filip?«, odgovor bi bio uvijek: »U crkvi«. Tu je provodio mnoge sate, osobito u ispovijedaonici. Uvijek je bio spreman da sasluša skrušeno priznanje grešnika. Dragi Bog mu je dao osobitu milost, da je mogao čitati ljudska srca. Kad bi tko kod ispovijedi prešutio

od stida koji teški grijeh, rekao bi mu svetac: »Nisi se iskreno ispovijedao, jer si učinio još i onaj grijeh«. Tada bi grešnika obuzela takova tjeskoba, da bi se optuživao radi svih grijeha svoga života i postao sasvim drugi čovjek.

Često su oca Filipa mogli vidjeti na stratištu, gdje su bili suđeni teški zločinci. Čim bi ga ovi ugledali, pali bi na koljena i sa suzama priznavali svoju krivicu, makar su još čas prije bili tako tvrdokorni i prkosni. Filip bi tada bio tako ganut, da bi molio, neka se tim siromasima pokloni život. Često bi nazočne ljude obuzelo udivljenje i sveti strah. Govorili su: »To je svetac. On pravi čudesa«.

NA JANIKULI

Najviše je ljubila pobožnoga svećenika rimska mladež. U velikim bi četama prolazili ispred svečeve kuće i vikali: »Oče Filipe, hajde s nama!« Ne bi se micali s mjesta, dok ne bi on izašao. »A kamo danas?«, pitao bi on veselo. Iz svih bi usta odjeknu

lo: »Gore na Janikul!« (Janikul je jedan od sedam brežuljaka, na kojima je, kako znaš, sagrađen grad Rim). To je bilo omiljelo mjesto oca Filipa. Dugačka procesija djece penjala bi se uzbrdo. Gore bi najprije pohodili dragu crkvicu. Poslije skrušene, pobožne molitve otišli bi na tamošnju livadu da se veselo igraju. U početku se igrao s njima i sam otac Filip; no kada bi igra bila u punom jeku, udaljio bi se malo, da moli. Ali se doskora opet zaorilo: »Oče Filipe, gdje si? Tko je pobijedio?« On bi kazao, a nitko da se buni i jednom riječi; ta otac Filip je pravedan.

POBOŽNE NAUKE SVEČEVE

Jednoga su dana upitali sveca, kako on to postizava, da se ta oko njega okupljena mladež naočigled popravlja. On odgovori: »Tri im stvari ucjepljujem: 1. da često primaju svete sakramente, 2. da čuvaju čistoću srca, 3. da izbjegavaju besposlicu.

Zapamti, drago dijete, ovu pouku, i vjerno je se drži, pa će uživati u tebi i otac i majka i svi tvoji znanci.

»Ne griješite«, govorio je često otac Filip. Jednom su dječaci vrlo glasno bučili pred njegovom kućom. Filip se nije radi toga srdio. Tada dođe jedan brat u njegovu sobu i reče: »Dečki viču, da bi čovjek poludio«. »Dečki viču? Mene ne smeta, kad bi baš i drva cijepali na mojim leđima. Samo neka ne griješe.«

Mnogi su mladići govorili s ocem Filipom o svom zvanju, i bili zahvalni za svaki njegov savjet. Jednoga dana osvane kod njega neki mladić i već izdaleka poviče: »Napokon su moji roditelji dopustili, da smijem dalje učiti.« Filip je poznavao častohlepnoga mladića pa ga upita: »A onda, Antune?«

»Onda ću sjajno načiniti ispit.«

»A onda?«

»Onda ću postati glasovit liječnik.«

»A onda?«

»Onda ću biti ugledan i bogat.«

»A onda?«

»Ha, onda ću napokon ostarjeti i umrijeti.«

»A onda?«

Tad se mladić zastidi, što je tako tašt i slavohlepan. Poslije se odreče slave i novca i uđe u samostan, da spasi svoju dušu.

SMRT SVETOGA FILIPA

Naporni su poslovi oslabili svečevo zdravlje, on je čeznuo za nebom. Vrućica mu više nije prolazila, a ipak je još skoro svaki dan služio svetu misu. Tijelovo je imalo biti njegov smrtni dan. Čitao je tihu svetu misu, ali je »Slava« pjevao tako jasnim glasom, da su se svi nazočni čudili. Njegovo je, naime srce bilo puno radosti, što će doskora smjeti ući u lijepo nebo. O ponoći navijestiše zvona njegovu smrt. Ljudi su na ulicama postajkivali i govorili: »Svetac je ušao u nebo«. U velikim su četama dolazila djeca, da još jedanput vide svoga oca. Promatrali su puni štovanja njegovo sveto lice i ljubili mu posvećene ruke. Mnogi su glasno jecali; ta zauvijek im je otišao njihov dobri prijatelj i vođa.

Dan na dan su pohađali njegov grob mnogi ljudi, osobito bolesnici, siromasi i

prosjaci, kojima je iskazao toliko dobra. Još ga i danas časte i ukrašuju svijećama i cvijećem.

Crkva je Filipa Nerija proglasila svecem, i njegova se svetkovina slavi 26 svibnja.

DJEČJA MOLITVA SVETOMU FILIPU

O sveti oče Filipe! Ti si bio tako pobožno i poslušno dijete. Pomozi mi da uvijek brzo i veselo poslušam i nikada ne sagriješim, da dođem jednom k tebi u lijepo nebo. Amen.

Prevela s njemačkoga Zdenka Žanko

SADRŽAJ

Svečevi roditelji 5
Radosni dan 5
Pipova pobožnost 6
Kako je Pipo bio poslušan 6
Kako su ga prozvali Pipo 7
Nezgoda 8
Pipo i njegova braća 11
Mrtvi bratac 12
Samostanski đak 13
Neočekivana vijest 15
Put u San Đermano 16
U San Đermanu 17
Filipova odluka na Monte Kazinu . . 18
U vječnom gradu 20
Filipova djelotvorna ljubav prema bližnjemu 22
Gorljivi svećenik 25
Na Janikul 26
Pobožne nauke svečeve 27
Smrt svetoga Filipa 29
Dječja molitva svetomu Filipu . . . 31